

ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ಬಡತನ ನಿವಾರಣೆ

ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ಬಡತನವನ್ನು ವಿವಿಧ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ನಿವಾರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

- 1. ಉದ್ಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತು ಗಳಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ:** ಬಡತನವು ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ನಷ್ಟಕಾರಕವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಸ್ಥಿರತೆ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿ-ಸಮಾಧಾನವು ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕ್ಷೋಭಿಯು ಹರಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಬಡತನ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ರುಕಾತ್ ನೀಡುವುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಗೊಳಿಸಿದೆ. ಅದನ್ನು ಫೋರನ ಹಕ್ಕು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಈ ಹಕ್ಕನ್ನು ತೊರೆಯುವುದು ಫೋರನ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ರುಕಾತ್ ನೀಡುವುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುವುದು ಶ್ರೀಮಂತನ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಅನುವದನೀಯವಲ್ಲ. ಬಡಲಾಗಿ, ಯಾರಾದರೂ ರುಕಾತ್ ನೀಡುವುದರಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ, ಅವನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಲಾಗುವುದು. ಪ್ರಧಾನ ಖಾಲೀಫಾ ಅಬೂಬಕರ್ ರವರು(ರ) ರುಕಾತ್ ನೀಡದವರ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧ ಸಾರಿದ್ದರು.
- 2. ಸಂಪತ್ತು ಅಲ್ಲಾಹನ ಸೋತ್ತಾಗಿದೆ:** ಇಸ್ಲಾಮ್ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ, ಸಂಪತ್ತು ಅಲ್ಲಾಹನದ್ದಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅದು ಶ್ರೀಮಂತರ ಸೋತ್ತಲ್ಲ; ಬಡಲಾಗಿ ಅವರು ಅದರ ಸಂರಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಂಪತ್ತು ಅವರ ಬಳಿ ಅಲ್ಲಾಹನ ಅಮಾನತ್ ಆಗಿದೆ. ದೇವಾಜ್ಞ ಹೇಳುತ್ತದೆ,

﴿وَأَنْفَقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُّسْتَحْلِفِينَ فِيهِ فَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَأَنْفَقُوا لَهُمْ أَجْرٌ كَيْرٌ ﴾ الحدید: ٧

“ಅವನು ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿರುವನೋ ಅವುಗಳಿಂದ ಖಚ್ಚ ಮಾಡಿರಿ.” (ಪರಿಶ್ರಣೆ ಕುರ್‌ಆನ್: 57: 7)

- 3. ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತಿರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗದ ಅವಕಾಶ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು:** ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗದ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವುದು ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸರಕಾರದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಹದೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಉದ್ದೃತಗೊಂಡಿದೆ:

عْنْ أَبِي بْنِ مَالِكٍ، أَنَّ رَجُلًا، مِنَ الْأَنْصَارِ أَتَى اللَّهَ عَلَيْهِ وَسَلَمَ يَسْأَلُهُ فَقَالَ "أَمَا فِي بَيْتِكَ شَيْءٌ؟" قَالَ بْنُ مَالِكٍ حَلْسٌ نَّابِسٌ بَعْضَهُ وَنَبْسُطٌ بَعْضَهُ وَقَعْبٌ نَّشْرَبُ فِيهِ مِنَ الْمَاءِ. قَالَ "إِنَّنِي بِهِمَا فَأَخْدُهُمَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِيَدِهِ وَقَالَ "مَنْ يَشْتَرِي هَذِئِينَ؟" قَالَ رَجُلٌ أَنَا أَخْدُهُمَا بِيَدِهِمْ. قَالَ "مَنْ يَزِيدُ عَلَى دِرْهَمٍ؟" مَرْتَبَتِينَ أَوْ ثَلَاثَتِينَ قَالَ رَجُلٌ أَنَا أَخْدُهُمَا بِدِرْهَمَيْنِ. فَأَعْطَاهُمَا إِيَّاهُ وَأَخْدَدَ الدِّرْهَمَيْنِ وَأَعْطَاهُمَا الْأَنْصَارِيَّ وَقَالَ "إِشْتَرِ بِأَخْدِهِمَا طَعَامًا فَانْبِذْهُ إِلَى أَهْلِكَ وَإِشْتَرِ بِالْآخِرِ قُدُومًا فَاتَّنِي بِهِ" قَاتَاهُ بِهِ فَسَنَدَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عُودًا بِيَدِهِ ثُمَّ قَالَ لَهُ "أَدْهَبْ فَاحْتَطِبْ وَبِعْ وَلَا أَرِيَنَكَ خَمْسَةً عَشَرَ يَوْمًا". فَدَهَبَ الرَّجُلُ يَحْتَطِبْ وَيَبِيغُ فَجَاءَ وَقَدْ أَصَابَ عَشَرَةَ دَرَاهِمَ فَأَشْتَرَى بِبَعْضِهَا تُوبَا وَبِبَعْضِهَا طَعَامًا. قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ "هَذَا خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ تَحْيِيَ الْمَسْلَةَ نُكْتَهَةً فِي وَجْهِكَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ الْمُسْلَمَةَ لَا تَصْلُحُ إِلَّا لِنَلَانَةٍ لِذِي قَفْرٍ مُّدْعِي أَوْ لِذِي دِيمْ مُوْجِعٍ". (أبو داود، ترمذى ، ابن ماجه)

ಈ ಏ ಅನ್ವಯಿತ್ಯ ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರ(ಸ) ಬಳಿ ಬೇಡಲು ಒಂದನು. ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರ(ಸ) ಅವನೊಡನೆ, “ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆತ ಹೇಳಿದ, “ಹೌದು ಯಾಕಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಂಬಳಿ ಇದೆ. ಅದರ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಹಾಸುತ್ತೇವೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಹೊದ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಹಾಗೂ ಒಂದು ನೀರಿನ ಲೋಟವಿದೆ. ಅದರಿಂದ ನಾವು ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತೇವೆ.” ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರೆಂದರು(ಸ), “ಆ ಎರಡೂ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಾ.” ಆತ

ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಆ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳೊಂದಿಗೆ ಮರಳಿದ. ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ) ಅವೇರಡನ್ನೂ ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ, “ಇವುಗಳನ್ನು ಯಾರು ಖರೀದಿಸುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಓವ್ ವ್ಯಕ್ತಿಯು, “ನಾನು ಅದನ್ನು ಒಂದು ದಿಹರ್ ಮಾರ್ಗೆ ಖರೀದಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ), “ಒಂದು ದಿಹರ್ ಮಾರ್ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಯಾರು ನೀಡುತ್ತಾರೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. (ಹೀಗೆ ಅವರು ಮೂರು ಬಾರಿ ಕೇಳಿದರು). ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು, “ನಾನು ಅವುಗಳನ್ನು ಖರೀದಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು. ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ) ಅವುಗಳನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಅವನಿಂದ ಎರಡು ದಿಹರ್ ಮಾರ್ಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ನೀಡಿದರು. ತರುವಾಯ ಹೀಗೆಂದರು, “ಒಂದು ದಿಹರ್ ಮಾರ್ಗನಿಂದ ನಿನ್ನ ಮನೆಯವರಿಗೆ ಆಹಾರ ಖರೀದಿಸು. ಇನ್ನೊಂದು ದಿಹರ್ ಮಾರ್ಗನಿಂದ ಒಂದು ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಖರೀದಿಸಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಾ.” ಆತ ಹೋಗಿ ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ) ಬಳಿಗೆ ತಂದನು. ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ) ಸ್ವತಃ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಒಂದು ತುಂಡನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ಹೇಳಿದರು, “ಹೋಗು, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿದು ತಂದು ಮಾರು ಮತ್ತು ಹದಿನ್ನೆಡು ದಿನಗಳ ವರಗೆ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಡ.” ಆತ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮತ್ತು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತುಂಡರಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಮಾರತೊಡಗಿದ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಬಳಿಕ ಆತ ಮರಳಿದಾಗ ಅವನ ಬಳಿ ಹತ್ತು ದಿಹರ್ ಮಾರ್ಗಳಿಂದ್ದು. ಅವುಗಳಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಆಹಾರ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಖರೀದಿಸಿದ. ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ) ಹೇಳಿದರು, “ಪುನರುತ್ಥಾನ ದಿನದಂದು ನೀನು ಮುಖಿದಲ್ಲಿ ಕಲೆಯೊಂದಿಗೆ ಎಬ್ಬಿಸಲ್ಪಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಇದು ನಿನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ.” ತರುವಾಯ ಹೀಗೆಂದರು, “ಬೇಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೂರು ತರದ ಜನರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಅನುವದನೀಯವಾಗಿದೆ. ಒಂದನೆಯವನು, ಶೀರಾ ನಿಗರಿಕನಾಗಿರುವವನು. ಎರಡನೆಯವನು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವವನು. ಮೂರನೆಯವನು, ರಕ್ತಪರಿಹಾರವು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿರುವ ಕೊಲೆಗಾರನಾಗಿದ್ದು, ಅವನ ಬಳಿ ಅದಕ್ಕೆ ನೀಡಲು ಏನೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಬೇಡಬಹುದಾಗಿದೆ.” (ಅಬೂದಾವೂದ್, ತಿಮಿಂದಿ, ಇಬ್ಬು ಮಾಜಃ)

ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರವಾದಿವಯರು(ಸ) ಹೇಳುತ್ತಾರೆ,
”ما أَكَلَ أَحَدٌ طَعَامًا قَطْ خَيْرًا مِنْ أَنْ يَأْكُلْ مِنْ عَمَلِ يَدِهِ، وَإِنْ نَبِيَ اللَّهُ دُوَادٌ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَأْكُلْ مِنْ عَمَلِ يَدِهِ”. ((رواه البخاري)).

“ಸ್ವಂತ ಕರಗಳಿಂದ ದುಡಿದು ತಿನ್ನುವ ಆಹಾರಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಯಾರೂ ಉಂಡಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪ್ರವಾದಿ ದಾವೂದರು(ಅ) ತಮ್ಮ ಕೈಗಳಿಂದ ದುಡಿದು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.” (ಬುಖಾರಿ)
ಒಬ್ಬನು ಅಹರವಾದ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಿ ಜೀವನಾಧಾರ ಗಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅಲ್ಲಾಹನು ಅವನಿಗೆ ಜೀಹಾದ್ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ಪುಣ್ಯವನ್ನು ನೀಡುವನು. ಅಲ್ಲಾಹ್ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ,

﴿ وَآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ يَبْتَغُونَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ وَآخَرُونَ يُقْتَلُونَ فِي سَيِّلِ اللَّهِ ﴾
المزمل: ٢٠
“ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಅಲ್ಲಾಹನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಅಲ್ಲಾಹನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ.” (ಪವಿತ್ರ ಕುರಾಂನೋ: 73: 20)

ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅಶ್ವರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗದಿದ್ದರೆ, ಅಗತ್ಯದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ಇಸ್ಲಾಮೀ ಆಡಳಿತದ ಮೇಲೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ.

4. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ನೀಡುವುದು: ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಜನರಿಗೆ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ನೀಡುವುದು ಮುಸ್ಲಿಮ್ ಸರಕಾರದ ಮೇಲೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಾಹನ ಸಂದೇಶವಾಹಕರು(ಸ) ಹೇಳುತ್ತಾರೆ,

"مَنْ كَانَ لَنَا عَامِلًا فَلِيُكُتِسِبْ رَوْجَةً فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ خَادِمٌ فَلِيُكُتِسِبْ حَارِمًا فَإِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُ مَسْكَنٌ فَلِيُكُتِسِبْ مَسْكَنًا " . قَالَ قَالَ أَبُو بَكْرٍ أَخْبِرْتُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ " مَنْ اتَّخَذَ غَيْرَ ذَلِكَ فَهُوَ غَلُّ أَوْ سَارِقٌ " . (ابو داود)

“ನಮ್ಮ ವರ್ತಿಯಿಂದ ರಾಜ್ಯಪಾಲನಾಗಿ ನೇಮಕಗೊಂಡವನಿಗೆ ಪತ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಮದುವೆಯಾಗಲಿ. ಸೇವಕರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಸೇವಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಲಿ. ತನ್ನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಇರುವ ನಗರದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮನೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಮನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಿ. ಆದರೆ ಅವನು ಅವುಗಳ ಹೊರತು ಬೇರೇನನ್ನಾದರೂ ಬಯಸಿದರೆ, ಅಲ್ಲಾಹನ ಬಳಿ ಅವನು ವಂಚಕ ಅಥವಾ ಕಳ್ಳನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನು.” (ಅಬೂದಾವೂದ್)

ಪ್ರವಾದಿವಯ್ಯರು(ಸ) ಇಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ, “ರಾಜ್ಯಪಾಲನು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಕುರಿತಾಗಿ ಸಮಾಧಾನದಿಂದಿರಲಿ. ಅವನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವ ಸಂಪತ್ತು ಅವನ ವಾರೀಸುದಾರರಿಗಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಅವನು ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರೆ, ಅವರ ಸಂರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಪೋಷಣೆಯ ಹೊಣೆ ಸರಕಾರದ ಮೇಲಿರುವುದು” ಎಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

* * * * *